

Halkan

Världens gång utför mitt fönster
jag en stund betrakta skall.
Akten er, I dagens mönster,
som ett glas står gatans svall.
Det är farligt,
skynden varligt,
världen bringar er på fall.

Se, där går en stjärnprydd Herre.
Aj, Hans Nåd, han föll omkull.
Hela himlens här, dess värre,
rullar i den låga mull.
Kryp och bocka,
plocka. plocka
himlakartan åter full!

Unga Sköna! foten sliter,
akta! Ack, ren är det skett.
O vad rosor i vår vinter,
o vad liljor himlen gett!
Stackars tärna,
rodna gärna,
res dig, jag har intet sett.

Med ett Peru uppå fracken
och en kantschu i sin hand
kommer hjälten, men i backen
tumlar han för kung och land.
Värjan brister,
vad du mister
för ett värn, mitt Fosterland!

Ers Högvördighet, predka
ej om Adams fall så torrt,
Se, där ligger Doktorn lika
som de andra inom kort.
Doktorshatten
far för katten,
grip den, lärdomen blåsbort.

Vilken diger Fru på moden!
Det blev jordskalv, om hon föll.
Ve där ligger slaktarboden!
Gudskelov att gatan höll.
Mutter fryser,
Hu, jag ryser,
stackars gumma, hur du föll.

En av dagens vittra hjältar
kommer där, så smal och lätt,
ett Genie! men se han vältrar,
själva snillet går ej rätt.
Men i fallet
höres skallet
av en splitterny sonett,

Se, två Recensenter mötas
vittberömda för talang.
Deras pannor sammanstötas,
hör ni bara, hur det klang.
Nya, gamla
scholan ramla,
Amen, Amen, jorden sang.

Dock-jag vill ej stå här längre
mina Bröder till förfång.
Ut ibland dem jag mig tränger,
ännu är dock dagen lång;
men till natten
slår jag vatten
över gatan än en gång.